

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914214054
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7914214054.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu T.G.. B. E., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, A. G. K., zastúpeného JUDr. Ladislavom Csakó, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 12. decembra 2019 č.k. 6C/224/2014 - 76 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o trovách konania.

Žalovanej priznáva proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I/), ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 170,90 eur s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, s tvrdením, že potom, ako mu uznesením povereného príslušníka PZ zo dňa 4.4.2012 sp. zn. ORP-1227/KC-TV-2011 bolo vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu, voči ktorému podal cestou zvoleného obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej namietal, že nikdy nikoho nepodviedol, nikomu nespôsobil žiadnu škodu, neobohatil ani seba ani iného na úkor cudzieho majetku a z opatrnosti vzniesol námietku premlčania, dňa 17.5.2012 prokurátor Okresnej prokuratúry v Trebišove sťažnosti vyhovel a zrušil uznesenie o vznesení obvinenia z dôvodu premlčania trestného stíhania, žalobca zaslal dňa 6.9.2012 žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a to z dôvodu, že v súvislosti so žalobcovou obhajobou bola žalobcovi vyúčtovaná tarifná odmena jeho obhajcom vo výške 170,90 eur, zo strany žalovanej nebol nárok žalobcu na náhradu škody uspokojený.

2. Zároveň súd v rozsudku vyslovil, že žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi (výrok II).

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že:

a) uznesením Obvodného oddelenia PZ Kráľovský Chlmec ČVS: ORP-1227/KC-TV-2011 zo dňa 17.1.2012 bolo trestné stíhanie pre prečin podvodu preto, že doposiaľ presne nestotožnený páchatel dňa 14.11.2008 v Čiernej nad Tisou predložil spoločnosti „ik“ INTERKONTAKT faktúru č. 2008075 na sumu 1.779,06 eur na drobný tovar vrátane plynového kotla zn. LEV KKO 28, pričom uvedenú sumu za to prevzal, avšak ten nedodal, zastavené, lebo je nepochybné, že nie je skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, ktoré bolo uznesením námestníka okresného prokurátora Okresnej prokuratúry v Trebišove č.k. 2PV 868/11-3 zo dňa 31.1.2012 ako nezákonné zrušené,

b) uznesením Obvodného oddelenia PZ Kráľovský Chlmec ČVS: ORP-1227/KC-TV-2011 zo dňa 17.1.2012 bolo vznesené obvinenie T.. B. E. ako obvinenému za prečin podvodu, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 14.11.2008 v Čiernej nad Tisou predložil spoločnosti „ik“ INTERKONTAKT faktúru č. 2008075 na sumu 1779,06 eur na drobný tovar vrátane plynového kotla zn. LEV KKO 28, pričom uvedenú sumu za tovar prevzal, avšak drobný tovar vrátane plynového kotla zn. LEV KKO firme „ik“ INTERKONTAKT nedodal, čím takto firme „ik“ INTERKONTAKT s.r.o. spôsobil škodu vo výške 1.779,06 eur,

c) žalobca podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ladislava Csákóa, advokáta, sťažnosť proti uzneseniu Obvodného oddelenia PZ Kráľovský Chlmec ČVS: ORP-1227/KC-TV-2011 zo dňa 17.1.2012 o vznesení obvinenia dňa 13.4.2012, v ktorej okrem námietok formálnych nedostatkov napadnutého uznesenia, vzniesol námietku premlčania,

d) uznesením Okresnej prokuratúry v Trebišove č.k. 2PV 868/11-14 zo dňa 17.5.2012 bolo zrušené uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru Kráľovský Chlmec sp. zn. ORP-1227/KC-TV-2011 zo dňa 4.4.2012, ktorým bolo T.. B. E. vznesené obvinenie, lebo poverený príslušník Policajného zboru vzniesol obvinenie obvinenému T.. B. E. až po uplynutí premlčacej doby, ktorá v danom prípade je 3 roky, t. j. 4.4.2012, hoci k dokonaniu skutku malo dôjsť dňa 14. novembra 2008, a trestné stíhanie vo veci bolo začaté dňa 18. novembra 2011, t. j. štyri dni po uplynutí premlčacej doby,

e) uznesením Obvodného oddelenia PZ Kráľovský Chlmec ČVS: ORP-1227/KC-TV-2011 zo dňa 27.5.2012 a uznesením Obvodného oddelenia PZ Kráľovský Chlmec ČVS: ORP-1227/KC-TV-2011 zo dňa 22.2.2013 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené pre jeho neprípustnosť z dôvodu, že je premlčané.

4. Súd prvej inštancie z plnomocenstva zo dňa 13.4.2012 zistil, že žalobca splnomocnil advokáta JUDr. Ladislava Csákóa na jeho zastupovanie, ktorý dňa 1.6.2012 vyúčtoval žalobcovi trovy obhajoby za obhajobu v trestnej veci pre trestný čin podvodu a tieto od žalobcu prijal v sume 170,90 eur podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 1.6.2012. Súd tiež zistil, že žalobca dňa 6.9.2012 podal návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vo výške 170,90 eur, zodpovedajúcej trovám obhajoby na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky.

5. Po právnom posúdení veci podľa čl. 1 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. b), § 6 ods. 1, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 12 ods. 3, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 23.7.2018 sp. zn. 1Cdo/167/2016, nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011 a I. ÚS 320/2016, dospel prvoinštančný súd k záveru, že žaloba je nedôvodná, lebo podmienkou vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným, ktorá podmienka nie je splnená v prípade premlčania trestného stíhania, a v danom prípade trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu jeho premlčania.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaná bola v konaní úspešná, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 100 % proti žalobcovi s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti výroku o trovách konania tohto rozsudku (výrok II/) podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho výroku o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol zmeniť rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že stranám neprizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a žalobcovi prizná nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca namietol, že výrok o trovách konania súd v bodoch 43 a 44 riadne neodôvodnil, a preto je tento výrok nepreskúmateľný, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že pri rozhodovaní o trovách konania nezohľadnil všetky podstatné skutočnosti, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu skutkovému a právnomu posúdeniu veci. V tejto súvislosti podčiarkol, že žalovaná v spore nebola zastúpená advokátom, je oslobodená od poplatkovej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb.

o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a oslobodené od súdnych poplatkov je aj súdne konanie, a preto ani v prípade, ak by sa žalovanej nepriznalo právo na náhradu trov konania, táto by o nič neprišla, keďže za svoje zastupovanie osobitne platiť nemusí, a je tak možné dospieť k záveru, že žalovanej v predmetnom konaní nevznikli žiadne trovy konania. Tvrdiac, že v súdnej veci je postavenie strán sporu značne odlišné, a keďže žalovanú možno označiť za silnejšiu sporovú stranu, bolo by nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi priznať jej právo na náhradu trov konania. Tieto dôvody žalobca v odvolaní označil za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pre ktoré by súd žalovanej nemal priznať nárok na náhradu trov konania a súdu prvej inštancie vytkol, že okolnosti významné pre aplikáciu § 257 CSP nijako neskúmal a z tohto pohľadu nijako neodôvodnil.

8. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu označila odvolanie žalobcu za nedôvodné a predčasné, majúc za to, že dôvody, na ktorých „postavil“ svoje odvolanie nie sú spôsobilé narušiť zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V plnej miere stotožňujúc sa s právnym názorom súdu v jeho rozsudku č. k. 6C/224/2014-76 zo dňa 12.12.2019 žalovaná navrhla potvrdiť rozsudok v jeho napadnutom výroku o trovách konania ako vecne aj právne správny, vychádzajúci z riadne zisteného skutkového stavu veci a náležite odôvodnený a zrozumiteľný. Zdôraznila, že žalobcovi v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo zo strany súdu znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, lebo žalobca disponoval procesnými právami prináležiacimi mu priamo z ustanovení CSP a súd prvej inštancie žiadnu zo strán nezvýhodňoval na úkor tej druhej a ani nebránil výkonu a uplatňovaniu jednotlivých procesných práv, čo jednoznačne vyplýva zo súdneho spisu, z ktorého je zrejmé, že žalobcove tvrdenia sú účelovo prekrúcané a nezakladajú sa na pravde. Pripomenula, že listom zo dňa 10.12.2019 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní vytyčenom na deň 12.12.2019 a z dôvodu hospodárnosti konania vyjadrila súhlas s prejednaním a rozhodnutím vo veci bez prítomnosti žalovanej, a preto žalovanej nevznikli trovy konania v podobe cestovných nákladov vynaložených za účelom zabezpečenia prepravy povereného zamestnanca žalovanej na pojednávanie dňa 12.12.2019, ktorých náhrady, resp. skutočného zaplatenia by sa od žalobcu mohla žalovaná úspešne domáhať. Uvedené však nevylučuje skutočnosť, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi z dôvodu plného úspechu v konaní, keďže žaloba žalobcu bola zamietnutá. Zdôraznila, že konkrétnu výšku náhrady trov konania stanovuje z obsahu súdneho spisu až vyšší súdny úradník samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, pričom z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, nakoľko jej v konaní žiadne nevznikli, lebo sa vytyčeného pojednávania nezúčastnila, čím jej nevznikli žiadne cestovné výdavky. Podľa názoru žalovanej nie je správne tvrdenie žalobcu v odvolaní, že rozhodnutie je v jeho napadnutej časti nepreskúmateľné, lebo súd prvej inštancie sa otázkou náhrady trov konania zaoberal v bodoch 43 a 44 na strane 11 napadnutého rozsudku, pričom žalovaná nemá vedomosť, ako viac by mal súd prvej inštancie vysvetliť posúdenie nároku víťaznej strany v konaní, ako odkazom na literu zákona, ktorá uvedenú situáciu *expressis verbis* upravuje. Podčiarkla, že súd prvej inštancie sám vo svojom odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že sa zaoberá len otázkou nároku na náhradu trov konania a nie jej výškou, ktorú presne stanoví po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, vyšší súdny úradník samostatným uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť. Žalovaná predmetný postup súdu prvej inštancie považuje za správny, konštantný a plne v súlade so zákonom. Žalovaná rozporovala i tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v rozpore s dobrými mravmi, nespravodlivé a neodôvodnené. V tejto súvislosti argumentovala, že žaloba žalobcu na náhradu škody bola podaná podľa špeciálneho zákona č. 514/2003 Z.z. upravujúceho náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorý v zmysle zákona predstavuje Slovenská republika zastúpená konkrétnym orgánom verejnej moci a aj takéto spory sú spormi, v ktorých majú obe strany, t. j. žalobca aj žalovaná, rovnaké postavenie a disponujú rovnakými procesnými právami. Štát, aj keď je stranou konania, nie je zvýhodňovaný a ani nepožíva „silnejšie postavenie“ tak, ako sa žalobca mylne domnieva. Podľa názoru žalovanej v predmetnej veci neexistovali žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by bolo vylúčené žalovanej ako víťaznej strane priznať plný nárok na náhradu trov konania, na čom nič nemení ani to, že žalovaným bol štát zastúpený konkrétnym štátnym orgánom. Zdôraznila, že samotná skutočnosť, že žalovanou stranou je štát, sama o sebe bez ďalšieho nezakladá prípad hodný osobitného zreteľa, žalobca nijakým spôsobom údajné dôvody hodné osobitného zreteľa nešpecifikoval a neuviedol ich špeciálnosť tak, aby bolo možné jednoznačne uviesť, že sa jedná o prípad zasluhujúci označenie „prípad hodný osobitného zreteľa“ a žaloba žalobcu takýto prípad nepochybne nepredstavuje. Napokon žalovaná uviedla, že žalobcovi v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nič nebránilo v tom, aby sa domáhal posúdenia svojho prípadu ako prípadu hodného osobitného zreteľa s poukazom na § 257 CSP, keďže od samotného

začiatku sporu vedel, že žalovanou stranou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, takže sa nejedná o novoty v konaní, ktoré by žalobca bez svojej viny nemohol pred súdom prvej inštancie uplatniť, a preto žiadala odvolací súd, aby na ne neprihliadol s poukazom na § 366 CSP.

9. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu odkazom na argumentáciu vo svojom odvolaní označil vyjadrenia žalovanej za formálne a všeobecné. Nesúhlasil najmä s námietkou žalovanej o predčasnosti a nedôvodnosti odvolania, lebo žalobca v odvolaní nenamieta výšku trov konania, ani jednotlivé úkony žalovanej počas konania, ale nesprávne rozhodnutie súdu o priznaní nároku na ich náhradu v prospech žalovanej. Podčiarkol, že žalovaná sama konštatovala vo svojom vyjadrení, že jej v predmetnej veci žiadne trovy konania nevznikli, čo je podľa názoru žalobcu možné považovať za ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý súd nezohľadnil pri svojom rozhodovaní. Zopakoval, že podľa jeho názoru sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa ako ich uviedol vo svojom odvolaní, ktoré nepredstavujú novoty v odvolacom konaní, na uplatnenie ktorých nie sú splnené podmienky, nakoľko v odvolaní uviedol skutočnosti známe súdu v priebehu konania a ktoré súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dostatočne nezohľadnil, i keď je súd povinný ex offo skúmať existenciu podmienok pre aplikáciu § 257 CSP, a vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej osoby.

10. Žalovaná v duplike na repliku žalobcu uviedla, že so žalobcom uvádzanými tvrdeniami nesúhlasí a nestotožňuje sa ani s právnym názorom prezentovaným v jeho stanovisku. Zdôraznila, že žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jeho odvolanie je, s poukazom na argumentáciu žalovanej vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, v celom rozsahu nedôvodné.

11. Odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu proti výroku o trovách konania (výrok II/ rozsudku) ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP nie sú naplnené.

12. Po preskúmaní obsahu spisu a rozsudku v jeho napadnutom výroku o trovách konania odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správny právny záver a vecne správne rozhodol, ak vyslovil, že priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi v situácii, ak žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, stotožňujúc sa pritom s názorom žalovanej v jej vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že napadnutý výrok je náležite odôvodnený a zrozumiteľný. Prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ako i v predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Neboli zistené ani iné vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie o náhrade trov konania a ktoré by bez ďalšieho mali za následok kasáciu napadnutej časti rozsudku. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o trovách konania, než ako rozhodol súd prvej inštancie. Rozsudok je výrok II/ vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby (výrok I/ rozsudku) nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť, a preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

13. V posudzovanom prípade je nepochybné, že súd zamietol žalobu žalobcu voči žalovanej (výrokom I/ rozsudku) pre nesplnenie podmienky vzniku nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nakoľko trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu premlčania trestného stíhania. Správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie žalobca odvolaním nespochybnil. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, ak pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. V citovanom ustanovení § 255 ods. 1 CSP je premietnutá základná zásada úspechu v spore vychádzajúca zo zásady zodpovednosti strany sporu za výsledok sporového konania. To znamená, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne

vynaložené trovy konania vzniknuté v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

15. Len v prípade, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať (§ 257 CSP).

16. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy len v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná. Vždy je pritom potrebné zvážiť okolnosti konkrétneho prípadu a okolnosti tak na strane toho, v čí prospech má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane toho, komu inak prislúchajúci nárok nie je priznaný, nakoľko použitie tohto ustanovenia prichádza do úvahy iba vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona.

17. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze z 2. apríla 2020, sp. zn. I. ÚS 387/2019-60, v ktorom ústavný súd (o.i.) vyslovil, že: «Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“... Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch...».

19. Vychádzajúc z uvedených premís a judikátnych záverov v prejednávanej spore odvolací súd nevhliadol dôvody, ktoré by aplikáciu ustanovenia § 257 CSP odôvodňovali.

20. Žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne také relevantné skutočnosti a okolnosti posudzovaného sporu, ktoré by mohli založiť záver o existencii dôvodov hodných osobitného a ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalovanej. Ako dôvod hodný osobitného zreteľa totiž nemožno vyhodnotiť bez ďalšieho skutočnosť, že žalovanej v predmetnej veci žiadne trovy konania nevznikli. Súdu prvej inštancie preto nemožno vytknúť, že túto skutočnosť nezohľadnil pri svojom rozhodovaní ako dôvod hodný osobitného zreteľa.

21. Samotná žalobcom tvrdená skutočnosť, že žalovaná v spore nebola zastúpená advokátom, že súdne konanie je oslobodené od súdnych poplatkov, že žalovaná je oslobodená od poplatkovej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, a preto ani v prípade, ak by sa žalovanej nepriznalo právo na náhradu trov konania, táto by o nič neprišla, keďže za svoje zastupovanie osobitne platiť nemusí, a preto je možné dospieť k záveru, že žalovanej v predmetnom konaní nevznikli žiadne trovy konania, nie sú podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho takými okolnosťami hodnými osobitného zreteľa, ktoré by mohli zakladať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania žalovanej. Ako dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno podľa názoru odvolacieho súdu vyhodnotiť ani tvrdenie žalobcu, že „v súdnej veci je postavenie strán sporu značne odlišné a pretože žalovanú možno označiť za silnejšiu sporovú stranu, bolo by nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi priznať jej právo na náhradu trov konania“. Iné konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa právne významné z hľadiska aplikácie ustanovenia § 257 CSP žalobca vo svojom odvolaní neuviedol a napokon ani netvrdil v priebehu sporu na súde prvej inštancie.

22. Zo všetkých uvedených dôvodov preto odvolací súd uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

23. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP.

24. Žalobca nemal úspech v odvolacom konaní, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. Žalovaná úspech v odvolacom konaní mala, preto jej odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko z dôvodov vyššie uvedených nezistil žiadne dôvody relevantné pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP ani pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania, v ktorom bol žalobca procesne neúspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).